

Herkes için, kendisine ve çoluk çocuğuna yetecek kadar çalışıp kazanması vaciptir. Bundan fazlasını aramak mubah olup Rabbin ibadeti ile meşgul olmakta da sakınca yoktur. Övünmek, böbürlenmek, gösteriş yapmak için kazanmaz, fazla kazanç için farz ibadeti terketmezse, bir mahzuru yoktur. Yeteri kadar rızık talebinde bulunmanın vacip olduğunun delili ise, aşağıda anlatılanlardır:

Allâhü Teâlâ, farz ibadetlerin yapılmasını gerekli kıldı. Kulun, farzları edaya hazır olmasını da ancak elbiseye ve nefsin kuvvetine bağılı kıldı. Bunlar ise ancak çalışıp kazanmakla mümkün olur. Sonra, Allâhü Teâlâ şöyle buyurdu: **“Namaz eda edildikten sonra yeryüzüne dağılın. Allâh’ın fazlını isteyin...” (Cum’a s. 10)**

Abdullah b. Mübarek (r.a.) şöyle anlatır: “Bir kimse, pazar işini bırakırsa, mürüvveti gider. Huyu kötüleşir.” Hakîm Ebûl Kasım (r.a.) şöyle der: “Helâl yoldan rızık aramak, iffetli ihtiyaç sahibini güzel eder. Günü gününe kazanıp yiyenin ayıbı örtülür. Akı az, düşük muhannetlerin (namert) dilini keser.”

Dediler ki: “Her şeyin bir süsü ve zineti vardır. Gencin süsü ve zineti ise, çalışması içinde gizlidir.” Dediler ki: “Altı huy vardır. Bunlar, bir insanda bulunursa, o insanların efendisi olur.” Kendisinin ve çoluk çocuğunun rızıkını helâl yoldan çalışıp kazanmak ise bu huylardan bir tanesidir.

Şöyle dendi: “Rızık talebi işini bırakmak, üç şeyden ötürü olur: Tembellik, takva, utanmak.” Bir kimse, tembelliğı yüzünden rızık istemeyi bıraksa, sonunda dilenciliğe düşer. Takva yüzünden rızık talebini bırakanın da tamah yoluna kaymasından korkulur. Utandığı ve çekindiğı için rızık istemeyi bırakan ise, bir gün gelir ki, hırsızlık yolunu tutar.

(Ebü’l Leys Semerkandi, Tenbihül Gafilin Bostanü’l Arifin, s.890-891)